

חנה'לה ב, הלו דול"

יעקב רכטר, עמו היא
יה שלושה ילדים, בן
בעת שנהג במכוניתו,
המשיך לנהוג לנמל'התעופה בלוד, עלה מייד על המטוס הראשון שטס
לגרמניה, כדי להימצא ליד אשתו. ואכן, במשך כל התקופה, בה עברה חנה
שלושה ניתוחים מסובכים בגלליה, לא מש בעלה מקירבתה ומקירבת רופאיה.

הה'לה

נש, היתה: זה לא
כי ממאבק זה עם
חקת, משתוללת —
שכולו שימחת-חיים
לוחם. ומנצח.
ם לא עקבה המדינה
עם.

המדינה כולה עצרה, פשוטו כמשמעו, את נשימתה.
המדינה כולה התאספה מדי שעה סביב מקלטי הרדיו, כשהשאלה
האחת היא: מה שלומה?
היה בכך אי-צדק מסויים, כלפי הפצועים האחרים. וגם כלפי
המשפחה השכולה.
אבל זה היה טיבעי. כי היתה זאת חנה'לה.
לא רק מפני שהיא שחקנית גדולה. לא רק מפני שאין לה אויב.
אלא מפני שכל אדם, בהעלותו לנגד עיניו את חנה מרון, חושב
על כוח-החיים העצום הזה הגלום בה, ואמר לעצמו: לא היא!
היא לא יכולה למות!
וכאשר נמסר כי יצאה מכלל סכנה, הפליטה המדינה כולה אנחה
של הקלה.
איך שהוא, הרגשנו כולנו כי ניצחנו.

א.א.

אינה רוצה כלל לשחק. היא העדיפה ל-
שחק עם הילדים ברחוב מאשר על הבמה,
דבר שלא זכתה לו כלל בברלין.
אולם האם השאפתנית לא הניחה לה
לגדול ככל הילדים. לכן, מייד עם בואה
לארץ אירגנה לבתה הופעות, הציגה אותם
בפני במאים מקומיים. חנה השתתפה,
כמעט בעל-כורחה, במחזות בתיאטראות
המקומיים (אהל, הקומדיה-הארץ-ישראלית,
רמפה). לאחר שחזתה בסרט צרפתי בי-
כיכובה של דניאלה דרייה, החליטה חנה
הקטנה כי היא רוצה להיות עורכת-דין
ולא שחקנית.
אולם שנות המשחק נתנו את אותותיהם,
ולבסוף החליטה חנה בכל זאת לבחור בי-
משחק. שיחה עם הבמאי פרידריך לובה
הכריעה בעד המשך הלימודים בכיוון אמנות-
הבמה. חנה נרשמה לסטודיו של ובימה
בהנהלתו של הבמאי צבי פרידלנד.

כדי להבין את מצבו של צעיר השואף
לתיאטרון באותם ימים, יש לזכור את
הלך-הרוחות ששרר אז בעולם התיאטרון
(המשך בעמוד 20)

הבריגדה העברית, בה שירתה במלחמת העולם השנייה
ז'ימין, עומד השחקן יוסף ידן, שהיה בעלה הראשון,
נרחב בכל מקום אשר בו שירתו חיילים מארץ-ישראל.

חנה'לה האם
ילדה. בנה הבכור של חנה'לה הוא כיום בן 12, ובנותיה הן בנות תשע וחמש.
אני אמא טובה, היתה חנה'לה נוחנת להתנאות בעובדה
שבצעד הקאריירה שלה כשחקנית, היא מתמסרת גם לשלושת